

Arrest

nr. 166 383 van 25 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oezbeekse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 23 oktober 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DE RUYCK, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De tweede verzoekster dient op 7 september 2009 een eerste asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

De eerste verzoeker dient op 7 mei 2010 een eerste asielaanvraag in.

De adjunct-commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen weigert bij beslissingen van 7 oktober 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekers toe te kennen.

In beroep weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 15 februari 2011 met nr. 55.957 aan de verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 8 maart 2011, wordt aan de verzoekers het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, onder de vorm van bijlagen 13*quinquies*.

De verzoekers dienen op 10 maart 2011 een tweede asielaanvraag in.

Bij beslissingen van 13 april 2011 worden deze asielaanvragen niet in overweging genomen (bijlage 13*quater*). Het beroep tot nietigverklaring dat tegen deze beslissingen werd ingediend, wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 88.900 van 3 oktober 2012.

Op 19 april 2011 dienen de verzoekers een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 23 mei 2011.

Op 31 mei 2011 dienen zij een tweede aanvraag in op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Bij beslissing van 10 november 2011 wordt ook deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

De verzoekers dienden op 25 november 2011 een derde aanvraag in op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Op 6 juni 2012 wordt ook de derde medische verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard. Aan de verzoekers wordt tevens het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). De verzoekers dienden bij de Raad beroep in tegen de voornoemde onontvankelijkheidsbeslissing van 6 juni 2012. Dit beroep wordt verworpen bij 's Raads arrest nr. 128.789 van 4 september 2014.

Op 15 juni 2012 dienen de verzoekers een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 26 juni 2013. De verzoekers worden tevens bevolen het grondgebied te verlaten, onder bijlagen 13 die aan de verzoekers werden ter kennis gebracht op 29 juni 2013. Het beroep dat tegen de onontvankelijkheidsbeslissing werd ingediend, wordt door de Raad verworpen met het arrest nr. 158.791 van 4 september 2014.

Op 21 juni 2012 dienen de verzoekers een vierde aanvraag in op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Bij beslissing van 20 september 2012 wordt de aanvraag van 21 juni 2012 onontvankelijk verklaard.

Op 13 september 2013 dienen de verzoekers een vijfde aanvraag in op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Bij beslissing van 3 oktober 2013 wordt deze vijfde aanvraag onontvankelijk verklaard. Het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen bij 's Raads arrest nr. 128.793 van 4 september 2014.

Op 3 oktober 2013 wordt ten aanzien van elk van de verzoekers tevens een beslissing genomen tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlagen 13*sexies*). Deze beslissingen worden door de Raad vernietigd bij het arrest nr. 1128.794 van 4 september 2014.

De verzoekers dienen op 12 december 2013 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 3 maart 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet zonder voorwerp te verklaren. Deze beslissing wordt vernietigd bij 's Raads arrest nr. 161.010 van 28 januari 2016.

Op 3 maart 2014 beslist de gemachtigde tevens om aan elk van de verzoekers het bevel te geven om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Deze bevelen om het grondgebied te verlaten worden vernietigd bij 's Raads arrest nr. 161.495 van 8 februari 2016.

Op 25 september 2014 beslist de gemachtigde nogmaals om aan de beide verzoekers het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de thans bestreden beslissingen. Deze beslissingen werden onder de vorm van twee bijlagen 13 aan de verzoekers ter kennis gebracht op 6 oktober 2014.

De eerste bestreden beslissing, dit is het bevel dat werd getroffen ten aanzien van de eerste verzoeker, is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

*De heer
[...]*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.*

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

- o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:
Betrokkene kreeg op 26.06.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 29.06.2013. Betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet voldaan aan de terugkeerverplichting.”*

De tweede bestreden beslissing, dit is het bevel dat werd getroffen ten aanzien van de tweede verzoekster en de minderjarige kinderen van de verzoekers, is als volgt gemotiveerd:

*“Mevrouw,
[...]
+ kinderen
[...]*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen 0 dagen na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.*

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

- o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:
Betrokkene kreeg op 26.06.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 29.06.2013. Betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet voldaan aan de terugkeerverplichting.”*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekers.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“Verwerende partij heeft de eer op te merken dat verzoekers, gelet op hun illegale verblijfssituatie, niet getuigen van het rechtens vereiste belang bij de schorsing van de thans bestreden beslissing.

Artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet enkel voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Opdat verzoekers een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het hierbij niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekers bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. De thans bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.”
Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de Staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten.*

Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

De Raad oordeelde in dat verband dat verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in feite slechts vaststelt dat een in voormelde bepaling bedoelde situatie zich voordoet. (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303)

In casu, zijn verzoekers niet in het bezit van een geldig visum. Zij betwisten dit als dusdanig niet in hun verzoekschrift.

De rechtspraak van de Raad van State is constant en voor zoveel als nodig verwijst de verwerende partij naar het arrest nummer 156.746 van 22 maart 2006 in de zaak A.171.101 XIV – 25.011, waarin als volgt werd geoordeeld:

“Overwegende dat verzoeker niet getuigt van het rechtens vereiste belang bij de door hem ingediende procedure, vermits een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoeker en aan de rechtskracht van voornoemd bevel van 7 februari 2006; dat na een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing, de verwerende partij opnieuw bevel om het grondgebied te verlaten, kan uitvaardigen tegen verzoeker die illegaal in het Rijk verblijft; dat bijgevolg de ingestelde vordering onontvankelijk is en dat de exceptie dies desbetreffend wordt opgeworpen in de nota van de verwerende partij, gegrond is.” (R.v.St., 22 maart 2006, nr. 156.746)

Een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing kan verzoeker dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de Staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet verzoeker opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris kan enkel op een wettige wijze afzien van het geven van dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten ingeval er een hogere rechtsnorm wordt aangehaald. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 3 EVRM, van de artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, van artikel 13 EVRM, van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van de artikelen 23 en 39, §1 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus.

Uit de behandeling van de middelen blijkt dat verzoekers geen schending aantonen van die hogere rechtsnormen.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is huidige vordering onontvankelijk.”

De argumentatie met betrekking tot het gebrek aan discretionaire bevoegdheid bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij evenwel meteen wordt aangegeven dat aan dit gebrek aan discretionaire bevoegdheid afbreuk wordt gedaan indien hogere rechtsnormen zouden worden geschonden bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, hangt samen met de grond van de zaak daar de verzoekers net de schending aanvoeren van een aantal verdragsrechtelijke normen, te weten onder meer de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De argumentatie van de verweerder kan dan ook niet met goed gevolg worden aangevoerd om reeds *a priori* het belang van de verzoekers te weerleggen (cf. RvS 8 december 2015, nr. 233.162; RvS 14 mei 2014, nr. 227.386; RvS 31 januari 2013, nr. 222.331; RvS 10 februari 2009, nr. 190.338).

De verzoekers hebben er, ook indien er sprake is van een gebonden bevoegdheid tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overigens hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654).

De Raad verwerpt derhalve de boven vermelde exceptie.

De verworping van deze exceptie sluit echter niet uit dat de vraag of de bestreden beslissingen werden getroffen in uitvoering van een regeling die de verweerder in de gegeven omstandigheden geen discretionaire bevoegdheid liet, zijn repercussies heeft op het onderzoek van de gegrondheid van een aantal door de verzoekers opgeworpen schendingen (cf. RvS 29 mei 2009, nr. 193.654).

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 7, 7/13 en 7/14 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten

voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM, van de formele en materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van “het beginsel van behoorlijk bestuur” en van “het billijkheids- en evenredigheidsbeginsel”.

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

“4.1.1.

In datum van 25 september 2014 (kennisgeving 3 oktober 2014) werd aan de verzoekende partijen, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (stuk 1 en stuk 2, bijlage 13).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet.

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”
Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partijen met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn.

Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 3 E.V.R.M. meer dan reëel is.

Daarenboven stelt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij bij het nemen van ELKE beslissing tot verwijdering rekening dient te houden de gezondheidstoestand van de betrokken persoon.

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” (art. 74/13 Vw.)

Art. 74/13 Vw. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

- a) Het belang van het kind;*
- b) Het familie – en gezinsleven;*
- c) De gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement.”*
(artikel 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG).

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijven, quod non.

Een loutere verwijzing naar het feit dat de verzoekende partijen niet aan hun terugkeerverplichting hebben voldaan, volstaat niet, nu uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zelf j. de motiveringsverplichting dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissing.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partijen immers in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

In de bestreden beslissingen wordt er op geen enkel moment rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de verzoekende partijen, noch werd zelfs ook maar een verwijzing naar de feiten gemaakt.

Het zoontje van de verzoekende partijen, A(...), is ernstig ziek en lijdt aan psychiatrische problematiek en ontwikkelingsstoornis ASS (autisme). Meer bepaald vertoont het zoontje van de verzoekende partijen aan angststoornissen.

De toestand van de verzoekende partijen in het land van herkomst in precair, dit om er geen medische behandeling voorhanden is. Ook met deze specifieke omstandigheid werd geen rekening gehouden.

Dat de medische regularisatieaanvraag van de verzoekende partijen recent werd afgewezen als onontvankelijk, ontslaat bijgevolg de verwerende partij niet van z'n plicht om op het vlak van het bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren.

Echter, elke motivering en verwijzing naar de feiten ontbreekt in de bestreden beslissingen (stuk 1 en stuk 2). De formele motiveringsverplichting is geschonden.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij immers in de mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Het is juist bij het beoordelen van een bevel dat art. 3 EVRM dient te worden beoordeeld. Welnu, omwille van meerdere redenen schenden de bestreden beslissingen art. 3 EVRM.

4.1.2.

De gezondheidstoestand van het zoontje van de verzoekende partijen is allesbehalve. Een blijvende behandeling is strikt noodzakelijk. Indien niet, zou zich ernstige psychologische schade voordoen.

De toestand van het zoontje van de verzoekende partijen blijft bijgevolg ernstig. Bijgevolg kunnen de verzoekende partijen zich niet zomaar naar het land van herkomst begeven en is het opleggen van een niet afdoende gemotiveerd bevel om het grondgebied te verlaten niet proportioneel.

Immers, uit diverse attesten blijkt de nood aan gespecialiseerde zorgen. Daarnaast toont objectieve informatie aan dat de gezondheidszorg in Oezbekistan ondermaats is.

"In the post-Soviet era, the quality of Uzbekistan's health care has declined. Between 1992 and 2003, spending on health care and the ratio of hospital beds to population both decreased by nearly 50 percent, and Russian emigration in that decade deprived the health system of many practitioners. In 2004 Uzbekistan had 53 hospital beds per 10,000 population. Basic medical supplies such as disposable needles, anesthetics, and antibiotics are in very short supply. Although all citizens nominally are entitled to free health care, in the post-Soviet era bribery has become a common way to bypass the slow and limited service of the state system. In the early 2000s, policy has focused on improving primary health care facilities and cutting the cost of inpatient facilities. The state budget for 2006 allotted 11.1 percent to health expenditures, compared with 10.9 percent in 2005."

(stuk 4, 'Health in Uzbekistan', geconsulteerd op 22 oktober 2014, artikel te consulteren op http://en.wikipedia.org/wiki/Health_in_Uzbekistan, verzoekers zetten vet).

"Uzbekistan is a poor, landlocked country with a population of about 27 million and a per-person income of about \$730. When the country achieved independence from the Soviet Union in 1991, it opted to pursue a policy of slow transition. A policy of high public spending in health and education lessened the deterioration of human capital during this difficult period. However, rural areas of Uzbekistan—which are home to more than half the country's population—gradually confronted a serious medical care crisis.

The new Government, already struggling with an array of socioeconomic and political challenges, confronted the added burden of staffing and funding an inefficient network of medical facilities, while also seeking to improve and modernize them. As the economy stagnated, Uzbekistan's health budget barely covered staff salaries, which left little room for medicines or equipment. As a result, rural Uzbeks had little or no access to proper medical care.(...)"

(stuk 5, 'Improving Access to Health Services in Rural Areas', dd. September 2009, geconsulteerd op 10 september 2013, toegankelijk op 22 oktober 2014, artikel te consulteren op

<http://web.worldbank.org/WBSITE/EXTERNAL/EXTABOUTUS/IDA/0,,contentMDK:22301658~menuPK:4754051~pagePK:51236175~piPK:437394~theSitePK:73154,00.html>, verzoekers zetten vet).

« While emergency health care is available free of charge for visitors it is, as in most parts of the former Soviet Union, inadequate. Doctors and hospitals often expect cash payment for health services. There is a severe shortage of basic medical supplies, including disposable needles, anaesthetics, antibiotics and vaccines.»

(stuk 6, "Uzbekistan Health Care and Vaccinations", World Travel Guide, geconsulteerd op 22 oktober 2014, te consulteren op <http://www.worldtravelguide.net/uzbekistan/health>, verzoekers zetten vet)

Er is een groot tekort aan medicijnen.

"Most drugs are imported, chiefly from the newly independent states of the former Soviet Union. Because of drug shortages, there is an extensive "black market" in pharmaceuticals. Quality control of medications obtained from pharmacies in Uzbekistan cannot be assured." (stuk 7, "Uzbekistan", MDtravelhealth, geconsulteerd op 22 oktober 2014, te consulteren op <http://www.mdtravelhealth.com/destinations/asia/uzbekistan.php#10>, verzoekers zetten vet)

"Medical care in Uzbekistan is below Western standards, with severe shortages of basic medical supplies, including disposable needles, anesthetics, and antibiotics. A large percentage of medication sold in local pharmacies is known to be counterfeit. Elderly travelers and those with pre-existing health problems may be at particular risk due to inadequate medical facilities." (stuk 8, "Uzbekistan", U.S. Department of State, 6 maart 2014, toegankelijk op 22 oktober 2014, te consulteren op <http://travel.state.gov/content/passports/english/country/uzbekistan.html>, verzoekers zetten vet)

De verzoekende partijen naar hun land van herkomst terugsturen om aldaar de noodzakelijke gespecialiseerde zorgen voor Akbar te kunnen krijgen, wetende dat er geen behandeling beschikbaar is, maakt een schending uit van artikel 3 E.V.R.M.

Hoewel de medische regularisatieaanvraag van de verzoekende partijen onontvankelijk werd bevonden, ontslaat dit de verwerende partij niet van zijn motiveringsverplichting in de bijlage 13.

Gezien het hier om het invoeren van onder andere een fundamenteel mensenrecht gaat dient art. 13 EVRM dan ook te worden gerespecteerd.

De bestreden beslissingen van de verwerende partij zullen tot gevolg hebben dat de gezondheidstoestand van A(...) in ernstig gevaar wordt gebracht.

De verzoekende partijen hebben immers aangetoond dat de noodzakelijke behandeling niet voorhanden is in het land van herkomst. De verwerende partij diende hier oog voor te hebben

Indien zij deze gegevens in rekening had gebracht had zij de bestreden beslissingen niet genomen. De verwerende partij is tevens op de hoogte van de motivering die werd toegepast op de 9ter Vw. aanvraag en de stand van de huidige rechtspraak daaromtrent.

Gelet op het feit dat een schending van art. 3 EVRM werd ingeroepen door de verzoekende partijen en de beroepsprocedure nog hangende is, vormen de bestreden beslissingen in wezen een schending van art. 13 EVRM (RvV, nr. 100 506, 5 april 2013).

Bovendien staat de persoonlijke gezondheidstoestand sowieso op een hoog vaandel, nu zelfs zonder procedures omtrent de medische situatie en eventuele beslissingen daaromtrent de verwerende partij dient rekening te houden met de medische elementen (RvV, nr. 74 396 31 januari 2012).

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds beslist heeft dat in elk geval, zelfs ongeacht daartoe gevoerde procedures, de gezondheidssituatie van de vreemdeling aan een rigoureuus onderzoek vanwege de verwerende partij te worden onderworpen om zeker te zijn dat zich geen schendingen zouden kunnen voordoen van art. 3 EVRM. (RvV, 31 januari 2012, nr. 74 396). In casu werd geen enkel onderzoek gevoerd niettegenstaande de verplichting in art. 74/13 Vw. De bestreden beslissing staat hierdoor des te meer in wanverhouding met het beoogde doel (KI Brussel, 9 maart 2012). Dergelijke afwegingen dienen inderdaad in de bestreden beslissing zelf te worden gemaakt en te worden gemotiveerd.

Er dient in dit geval ook rekening te worden gehouden met artikel 6 van de terugkeerrichtlijn daar waar het volgende wordt bepaald:

“De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf. (...) Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, overweegt, onverminderd lid 6, die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt.”

Dit is in casu niet gebeurd.

De bestreden beslissingen zijn bovendien een schoolvoorbeeld van de terugkomende onwil in hoofde van de verwerende partij. Gelet op voorgaande uiteenzetting kan er in casu geconcludeerd tot machtsmisbruik uitgaande van de verwerende partij.

Meer nog, het lijkt er zelfs op dat het doel van de verwerende partij erin bestaat zoveel mogelijk bevelen om het grondgebied te verlaten aan vreemdelingen te betekenen, zonder eigenlijk wel de inhoud van de desbetreffende dossiers na te gaan.

Minstens past het bij de zorgvuldigheidsverplichting dat de overheid enig bijkomende onderzoek zou hebben verricht.

4.1.3.

Dient tenslotte nog opgemerkt te worden dat de verwerende partij, betreffende het opleggen van een termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten ontegensprekelijk een discretionaire bevoegdheid. Overeenkomstig artikel 74/14, § 3, 4 ° van de Vreemdelingenwet kan de verwerende partij de termijn om het grondgebied te verlaten verminderen indien de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. Doch, gelet op de discretionaire bevoegdheid dient er een afweging geval per geval te gebeuren. Immers, het kan goed zijn dat de verzoekende partij door overmacht niet naar zijn land van herkomst is kunnen terugkeren. En dit is wel degelijk het geval, gezien de precaire veiligheidssituatie in het land van herkomst.

Er wordt door de verwerende partij op geen enkel moment rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de verzoekende partijen. Elke motivering en verwijzing naar de feiten ontbreekt in de bestreden beslissing. Het kan immers goed zijn dat de verzoekende partijen omwille van overmacht niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren.

In geval van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn. In casu werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen gebracht. De verwerende partij bezit dus de mogelijkheid om andere termijnen op te leggen betreffende het bevel om het grondgebied. De verwerende partij heeft in casu geenszins gemotiveerd betreffende de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij kan onmogelijk voorhouden dat zij verplicht is om vanaf de vaststelling dat er geen gevolg werd gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten er een termijn van nul dagen dient te worden opgelegd.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden.”

4.1.1. De Terugkeerrichtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Te dezen tonen de verzoekers evenwel niet aan dat dit *in casu* het geval is. Zij kunnen de schending van de artikelen 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Er blijkt verder niet welk actueel belang de verzoekers hebben bij het aanvoeren van de schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift doch het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekers kunnen conform artikel 74/14, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten die hen op 6 oktober 2014 werden ter kennis gebracht en waarin met toepassing van artikel 74/14, §3, van de vreemdelingenwet geen vrijwillige vertrektermijn werd verleend. De Raad kan slechts vaststellen dat de kritiek van de verzoekers er hoogstens toe kan leiden dat een vrijwillige vertrektermijn van dertig dagen diende te worden gegeven, termijn die thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoekers gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werden verwijderd. Bovendien werden de inreisverboden die met de bestreden bevelen gepaard gingen, door de Raad reeds vernietigd bij arrest nr. 166 382 van 25 april 2016. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat de verzoekers thans nog enig belang hebben bij de grieven die tegen dit motief van de bestreden beslissingen zijn gericht. Aldus voeren de verzoekers de schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet niet op ontvankelijke wijze aan.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

In de mate dat de verzoekers de schending aanvoeren van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk uniek en enig beginsel bekend is en dat de verzoekers nalaten hierbij verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

Het eerste middel is, wat de hierboven besproken onderdelen betreft, dan ook niet ontvankelijk.

4.1.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissingen verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1°, en 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig visum en dat de termijn om het grondgebied te verlaten naar nul dagen wordt verminderd omdat zij geen gevolg hebben gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 26 juni 2013, die hen werden ter kennis gebracht op 29 juni 2013. De verzoekers betwisten deze feitelijke vaststellingen niet, noch dat zij zich dienvolgens bevinden in het geval gevisieerd bij artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen maken melding van de correcte feitelijke en juridische motieven waarop ze gesteund zijn.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Gelet op het voorschrift in artikel 7 van de vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde in het in punt 1° bedoelde geval een bevel om het grondgebied te verlaten moet geven, kon met de in de thans bestreden beslissingen geboden motivering worden volstaan.

In artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is slechts bepaald dat wanneer (de gemachtigde van) de minister, c.q. de staatssecretaris, een beslissing tot verwijdering neemt, hij met bepaalde gegevens rekening moet houden en niet dat hij omtrent deze gegevens een bijkomende, uitdrukkelijke motivering moet voorzien. De verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat de formele motiveringsplicht is geschonden omdat in de bestreden beslissing niet wordt aangegeven dat rekening werd gehouden met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De Raad acht de gegeven motivering in de bestreden beslissingen *in casu* dan ook afdoende.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

4.1.3. Gelet op de inhoudelijke kritiek die de verzoekers naar voor brengen, dient het middel verder te worden beoordeeld in het licht van de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekers verwijzen tevens naar de bepalingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en de hogere verdragsrechtelijke norm van artikel 3 van het EVRM, en dit specifiek in het kader van de gezondheidstoestand van hun minderjarige zoon.

Dienaangaande merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit de synthesesnota d.d. 3 maart 2014 dat er wel degelijk voorafgaand aan het treffen van de thans bestreden beslissingen rekening werd gehouden met de criteria van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

In de voormelde nota wordt gesteld wat volgt:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

1) Hoger belang van de kinderen

- Artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, volstaat op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (zie RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206; RvV nr 107.068 van 22.07.2013 wat betreft de inroeping van art. 7 en of 9 van het Kinderrechtenverdrag)

- "Scholing is fundamenteel en grondwettelijk recht, art. 24§3 G.W.)" Er wordt echter niet aangetoond dat de scholing bij een terugkeer niet quasi onmiddellijk kan worden verdergezet in het herkomstland, opdat er geen onderbreking van het schooljaar zou zijn. Bovendien vergt die scholing klaarblijkelijk geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn. De betrokkenen wisten dat de scholing van hun kinderen in België mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen in afwachting van een definitieve beslissing in het kader van asielprocedures. De betrokkenen hebben hun verblijf proberen rekken door verschillende procedures op te starten, 2 asielprocedures, 5 procedures 9 ter en 2 procedures 9 bis. De schade waarop de betrokkenen zich beroepen, hebben ze enkel aan zichzelf te wijten door zich te vestigen in illegaal verblijf ondanks alle weigeringsbeslissingen en alle bevelen om het grondgebied te verlaten, die al aan hen betekend werden. Het feit dat hun kinderen in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt hun uiterst preciaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringen die al aan hen betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze preciaire situatie. Uit een dergelijk verblijf kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van hun verblijfssituatie. Het is in het belang van de minderjarige kinderen dat zij hun ouders vergezellen op het moment dat die gevolg geven aan de verplichting om België te verlaten.

2) Gezin- en familielevens: het hele gezin dient België te verlaten; voor zover bekend geen andere familieleden in België; wel familie in herkomstland

3) Art. 3 EVRM gezondheidstoestand: reeds behandeld in kader van 9 ter-verzoekschriften."

Tevens worden in deze synthesesnota de verschillende door de verzoekers ingediende medische verblijfsaanvragen (cfr. artikel 9ter van de vreemdelingenwet) weergegeven alsook de daarop genomen beslissingen:

"Regularisatieprocedures 9 ter:

1- vrouw + zoon dd. 19/04/2011 onontvankelijk (identiteit niet aangetoond) dd. 23/05/2011

2- gezin dd. 31/05/2011 onontvankelijk (identiteit niet aangetoond) dd. 10/11/2011

3- gezin dd. 25/11/2011 onontvankelijk (identiteit niet aangetoond) dd. 06/06/2012

4- dd. 21/06/2012 onontvankelijk (met inhoudelijke behandeling) dd. 20/09/2012

5- dd. 13/09/2013 onontvankelijk (herhaling elementen) dd. 03/10/2013 + bijlage 13 sexies betekend op 14/10/2013"

Waar de verzoekers, mede onder verwijzing naar het arrest nr. 100.506 van de Raad, laten uitschijnen dat er op het moment van de bestreden beslissingen nog een beroepsprocedure hangende was tegen de negatieve beslissing inzake deze of gene van hun aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, mist hun betoog feitelijke grondslag. De verzoekers hebben weliswaar een beroep ingediend tegen de beslissingen van 6 juni 2012 en 13 september 2013, doch deze beroepen werden door de Raad verworpen bij de arresten nrs. 128. 789 en 128.793 van 4 september 2014. Wat de overige aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet betreft, dient te worden vastgesteld dat deze allen definitief werden verworpen nu uit de gegevens waarover de Raad beschikt blijkt dat de verzoekers geen beroep instelden en de termijn hiervoor reeds ruimschoots is verstreken. Waar de verzoekers uit hun foutieve premisse dat er nog een beroep hangende was tegen een beslissing inzake een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, een schending van artikel 13 van het EVRM afleiden, is het middel dan ook ongegrond.

De verzoekers houden een uitgebreide uiteenzetting met betrekking tot het feit dat hun zoon lijdt aan een "psychiatrische problematiek en ontwikkelingsstoornis ASS (autisme)", meer bepaald angststoornissen, waarvoor naar hun mening "een blijvende behandeling [...] strikt noodzakelijk [is]". Vervolgens pogen zij aan de hand van een aantal algemene bronnen van informatie, aan te tonen dat

de noodzakelijke gespecialiseerde zorgen voor hun zoon niet beschikbaar is in Oezbekistan. De verzoekers menen dat de gemachtigde hier geen rekening mee heeft gehouden en stellen tevens dat een terugkeer naar het land van herkomst gelet op de medische problematiek van hun zoon en het gebrek aan beschikbare behandeling in het land van herkomst, een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

Dienaangaande moet worden vastgesteld dat de verzoekers op 21 juni 2012 omtrent deze medische problematiek van hun zoon een aanvraag om machtiging tot verblijf indienden op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 20 september 2012 onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet, nadat een ambtenaar-geneesheer omtrent de zoon van de verzoekers volgend advies had uitgebracht:

"I., A.

[...]

Artikel 9ter §3 – 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 21.06.2012.

Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch getuigschrift SMG d.d. 13/6/2012 en bijlagen blijkt dat er geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene is. Geen enkel vitaal orgaan is in een dergelijke toestand dat het leven onmiddellijk in gevaar is, er is geen kritieke gezondheidstoestand. Er is geen nood aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van betrokkene te verzekeren. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. De prognose op middellange termijn voor deze persoon is zeker niet ongunstig, en elke uitspraak op lange termijn is sowieso louter speculatief.

"Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. (RvV 29 juni 2012, nr. 83.956; RvV 6 juli 2012, nr. 84.293)

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Ofschoon de verzoekers op 29 september 2012 kennis namen van de onontvankelijkheidsbeslissing van 20 september 2012 én het bijbehorende medisch advies van 11 september 2012, hebben zij hiertegen geen enkel rechtsmiddel aangewend zodat de gebeurlijke onwettigheid van deze individuele administratieve rechtshandeling niet meer kan worden aangewend als een annulatiemiddel in het kader van de onderhavige bestreden beslissingen. Het is immers vaste rechtspraak van de Raad van State dat de exceptie van onwettigheid niet kan worden ingeroepen tegen individuele administratieve rechtshandelingen om de nietigverklaring te bekomen van een latere individuele rechtshandeling. Dit toelaten zou immers de rechtszekerheid in het gedrang brengen en de strikte beroepstermijnen voor een annulatieberoep, termijnen die van openbare orde zijn, uithollen vermits de wettigheid van een individuele beslissing alsdan ten allen tijde kan worden in vraag gesteld.

De verzoekers dienden evenwel op 13 september 2013 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd echter onontvankelijk verklaard op 3 oktober 2013 en zulks in toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de

vreemdelingenwet en op grond van de vaststelling dat bij deze nieuwe aanvraag slechts dezelfde elementen werden aangebracht als bij de vorige aanvraag. Ook de onontvankelijkheidsbeslissing is definitief, nu de Raad het beroep heeft verworpen bij arrest nr. 128.793 van 4 september 2014.

Zodoende blijkt dat het bevoegde bestuur zich reeds voorafgaand aan de thans bestreden bevelen heeft uitgesproken over de vraag of de gezondheidstoestand van de zoon van de verzoekers dermate ernstig is dat artikel 3 van het EVRM zou worden geschonden bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, en dat op gemotiveerde wijze werd geoordeeld dat zulks manifest niet het geval is.

De Raad wijst er op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet een unieke procedure voorziet bij welke een verblijfsrecht kan worden toegestaan omwille van een medische problematiek. Onverminderd de garanties gesteld bij artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dient een evaluatie van de gevolgen van een terugkeer op de gezondheidstoestand tevens te gebeuren in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekers beperken er zich in essentie toe te herhalen dat hun zoon een bepaalde aandoening heeft en de loutere bewering dat hij een gespecialiseerde behandeling behoeft die daarenboven niet beschikbaar zou zijn in Oezbekistan.

De ambtenaar-geneesheer, die arts is, heeft echter op grond van de door de verzoekers voorgelegde medische stukken reeds geoordeeld *“Er is geen nood aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van betrokkene te verzekeren. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. De prognose op middellange termijn voor deze persoon is zeker niet ongunstig, en elke uitspraak op lange termijn is sowieso louter speculatief.”*

De verzoekers brengen thans geen enkel begin van bewijs bij die deze vaststellingen zou kunnen ontkrachten, zij specificeren overigens niet eens welke specialistische behandeling hun zoon precies nodig zou hebben. Met dergelijke loutere beweringen en met het bijbrengen van algemene informatie omtrent medische zorgen in Oezbekistan, terwijl de verzoekers geen enkel concreet element naar voor brengen dat er op zou wijzen dat in weerwil van hetgeen de ambtenaar-geneesheer reeds heeft geoordeeld een behandeling überhaupt noodzakelijk is, tonen de verzoekers dan ook geen schending aan van artikel 3 van het EVRM. Er dient immers te worden benadrukt dat de bewijslast ter zake op de verzoekers rust. Dit klemt des te meer nu het bestuur zich reeds op 20 september 2012 heeft uitgesproken in die zin dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een graad van ernst vertoont in de zin van artikel 3 van het EVRM en de verzoekers geen enkel concreet element bijbrengen dat er op zou kunnen wijzen dat de medische toestand van hun zoon sedert deze beoordeling zou zijn gewijzigd derwijze dat deze beoordeling ten tijde van het treffen van de bestreden bevelen niet langer een actuele relevantie vertoont.

Mede gelet op het feit dat het hier een vrij recente aanvraag betreft en dat uit het middel niet blijkt dat de medische problematiek thans substantieel veranderd is, blijkt aldus uit de gegevens van de zaak dat wel degelijk rekening werd gehouden met de ziekte van de minderjarige zoon van de verzoekers. Deze problematiek werd onderzocht zowel in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet als in het kader van artikel 3 van het EVRM. De gemachtigde diende bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet over te gaan tot een volledig nieuw onderzoek van de medische situatie.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat geen schending is aangetoond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 13 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.1.5. Uit het voorgaande blijkt niet dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet. De verzoekers betwisten voorts geenszins dat zij zich in het in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde geval bevinden.

Een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen.

4.1.5. Nu de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *in casu*, gelet op het feit dat niet blijkt dat meer voordelige bepalingen uit een internationaal verdrag zouden spelen en gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid, kunnen de verzoekers niet dienstig verwijzen naar het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteits- of evenredigheidsbeginsel of het billijkheidsbeginsel. Bovendien dient te worden

benadrukt dat de Raad enkel de rechtmatigheid van de hem voorgelegde beslissingen kan toetsen en dat het hem niet toekomt te beoordelen of een administratieve beslissing billijk is (cf. RvS 15 december 2008, nr. 188.772).

4.1.6. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.2. In een tweede middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 22bis en 24 van de Grondwet, van artikel 8 van het EVRM, van het recht op onderwijs zoals voorzien door artikel 2 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het EVRM, van de materiële en formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het billijkheids- en redelijkheidsbeginsel.

De verzoekers betogen dienaangaande als volgt:

“4.2.1.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt eveneens, indien er een beslissing tot verwijdering wordt opgelegd, er eveneens dient rekening gehouden te worden met het belang van het kind en het familie – en gezinsleven.

Uit artikel 7 alsook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van haar bestreden beslissing, de plicht had om hogere rechtsnormen in rekening te nemen en bijgevolg afdoende te motiveren in beslissing zelf, overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en dit gelet op de prangende situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden. Dergelijke afweging werd door de verwerende partij in de bestreden beslissing niet gemaakt.

De bestreden beslissing maakt zonder meer een inbreuk uit op artikel 8 E.V.R.M. De verwerende partij gaat immers voorbij aan de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak en het is niet duidelijk in de bestreden beslissingen op welke manier hiermee dan rekening werd gehouden om toch te beslissen dat de verzoekende partijen dienen te worden verwijderd te worden. Hieruit volgt dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen de plicht had om een analyse te maken waarom, rekening houdende met de persoonlijke omstandigheden, een gedwongen uitvoering van de verzoekende partijen, in het licht van artikel 8 E.V.R.M. naar het land van herkomst gerechtvaardigd wordt.

In die zin werd in de bestreden beslissingen geen rekeningen gehouden met de speciale situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden. Het is de taak van de verwerende partij om, alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen, een zo nauwkeurig mogelijk onder te doen van de zaak en dit op basis van de elementen waarvan kan verwacht worden dat de staat daarvan kennis zou moeten hebben.

De zorgvuldigheidsplicht van de overheid bestaat er nu juist in om zich op afdoende wijze te informeren en deze te baseren op een correcte feitenvinding, en dit teneinde met kennis van een beslissing te kunnen nemen (RvS, 11 juni 2002, nr. 107 624). De verwerende partij is zonder meer op de hoogte van de feitelijke situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden.

De plicht om het grondgebied te verlaten vormt een inmenging in het privé – en gezinsleven van een vreemdeling die banden heeft in België, in het bijzonder wanneer hij gedurende een lange periode wettig in België heeft verbleven. Dit is duidelijk het geval bij de verzoekende partijen.

De verzoekende partijen zijn perfect geïntegreerd, de minderjarige kinderen gaan hier naar school (zie hierna), spreken al een aardig woordje Nederlands, hebben een uitgebreide vrienden – en kennissenkring. Bovendien kunnen de verzoekende partijen rekening op enige steun van hun vrienden en heeft de lokale gemeenschap al heel acties op touw gezet (stuk 9).

De situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden valt zeer zeker onder het beschermingsgebied van artikel 8 E.V.R.M.

Inmengingen kunnen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, quod zoals hierboven reeds gesteld certe non. De commissie heeft geoordeeld dat om een inmenging in een dergelijk essentieel verdragsrecht te kunnen verantwoorden

dat het moet gaan om uitzonderlijke ernstige redenen (ECRM, 9018/80, 4 juli 1983). De huidige inmenging is niet verantwoord.

Doorheen de rechtspraak van het Hof wordt het duidelijk dat een uitzetting enkel geoorloofd is als inmenging in art. 8 EVRM indien het inderdaad gaat om extreem erge feiten die ellenlange strafbladen tot gevolg hadden en waarbij de openbare orde tegen deze personen diende te worden beschermd. Dit kan bezwaarlijk worden voorgehouden in het geval van verzoekende partijen. Meer nog, de verzoekende partijen hebben steeds hun steentje bijgedragen aan de Belgische maatschappij en economie (uitzetting is een inmenging in art. 8 EVRM zie: EHRM, Berrehab t. Nederland; uitzonderlijk ernstige redenen zie: Bouchelkia t. Frankrijk, C. t. België en El Boujaïdi t. Frankrijk).

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100).

Het recht op een privé-leven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privé-leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privé-leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, 'Droit international et européen des droits de l'homme', Press Univesitaire de France, Paris, 1999, 258).

Bijgevolg dient de verwerende partij een evenwicht te vinden tussen het algemeen belang van de veiligheid en het particuliere belang van de vreemdeling. Uit de feitelijke gegevens en alle elementen die zich bevinden in het administratief dossier van de verzoekende partijen blijkt duidelijk dat de verzoekende partijen in België een duurzaam leven hebben opgebouwd. De bestreden beslissingen zijn disproportioneel aan het beoogde doel.

Het is vaststaand dat de situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden, beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M. en dat de inmenging van de verwerende partij in de vorm van de verwijderingsmaatregel een niet gerechtvaardigde inmenging in dit recht. De Raad van State heeft immers reeds in het verleden geoordeeld dat artikel 8 E.V.R.M. als hogere norm boven de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de vreemdelingenwet) staat. Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privaatleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst.

De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 E.V.R.M. nu er in de bestreden beslissingen niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

4.2.2.

Daarnaast dient er overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook steeds rekening gehouden te worden met het belang van de kinderen. Ook deze afweging werd door de verwerende partij in casu niet doorgevoerd.

De eerste en tweede verzoekende partij hebben twee kinderen, waarvan beiden hier in België naar school gaan. In de lange tijd dat A. en R. in België verbleven hebben, hebben zij steeds school gelopen, vriendjes gemaakt, beoefenen hier hun sport... en zijn zij volledig eens met de Belgische cultuur. Daarnaast is het zoontje van de verzoekende partij hier in België in medische behandeling en wordt opgevolgd. Het jongste kind van de eerste en tweede verzoekende partij heeft nauwelijks zijn land van herkomst gekend.

De bestreden beslissingen dd. 25 september 2014 (kennisgeving 3 oktober 2014) zijn behept met verschillende lacunes. Er werd door de verwerende partij geen toetsing aan artikel 8 E.V.R.M. en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gerealiseerd.

4.2.3.

Artikel 2 van het Toegevoegd Protocol nr. 1 van het E.V.R.M. stelt dat “niemand het recht op onderwijs zal worden ontzegd”.

Dit recht wordt eveneens gewaarborgd door artikel 24, § 3 van de Grondwet:

“ieder heeft recht op onderwijs, met eerbiediging van de fundamentele rechten en vrijheden. (...)”

Zoals reeds gezegd gaan beide minderjarige kinderen hier in België naar school.

De garanties voor een recht op onderwijs, die bovendien in een internationaal wettelijk kader zijn vastgesteld, kunnen niet meer verwezenlijkt worden indien de verzoekende partijen van de ene op de andere dag dient terug te keren naar hun land van herkomst.

Door aan de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten (stuk 1 en stuk 2, bijlage 13) te betekenen zorgt de verwerende partij ervoor dat de derde verzoekende partij hun opleiding in België niet meer zal kunnen voltooien.

Dit is in strijd met de beginselen van “recht op onderwijs”, zoals voorzien in artikel 24 van de Grondwet en artikel 2 van het toegevoegd protocol nr. 1 van het E.V.R.M.

De houding van de verwerende partij is onverantwoord, en schendt op die manier het billijkheids – en redelijkheidsbeginsel.

De lessen die aan R. en aan A. worden gegeven zijn in het Nederlands. Het is onmenselijk om de verzoekende partijen, na hun jarenlang verblijf in België, terug gedwongen te repatriëren naar het land van herkomst.

Niet alleen is de mogelijkheid tot studeren in Oezbekistan ondermaats, maar ook zou dit tot gevolg hebben dat A. en R. zich niet meer ten volle zou kunnen ontwikkelen. De minderjarige kinderen zouden zich bijgevolg niet meer kunnen voorbereiden op een actief, verantwoordelijk, leven als volwassene in een vrije samenleving. Dit blijkt eveneens uit objectieve informatie:

“Two factors affected the content and quality of education most profoundly in the period under review: the lack of access to information and literature and the state’s ideological control of the curriculum. As in Soviet times, part of the curriculum is dictated by state ideology. Reading and memorizing President Karimov’s books is mandatory. The methods of tuition remain old-fashioned and authoritarian, encouraging rote memorization instead of independent and creative thinking. Free discussion in academic classes is very rare. The government has scrapped all programs on critical thinking that used to be promoted by international agencies and organizations. Schoolchildren from rural areas and small towns are removed from school each year to help weed the cotton crops in the spring and later with the cotton harvest for a total of up to three months, which disrupts their academic process. This also serves to exacerbate disparities between rural and urban children in their access to education.

Academic progress is further inhibited by inadequate technical and information resources, underpaid teachers, under-qualified staff, a shortage of qualitatively good textbooks, insufficient equipment, insufficient gas and electricity supplies to the buildings, as well as the lack of close collaboration between educators, science and industry.”

(stuk 10, “Uzbekistan Country Report”, BTI 2014, toegankelijk op 22 oktober 2014, te consulteren op http://www.bti-project.de/uploads/tx_itao_download/BTI_2014_Uzbekistan.pdf, verzoekers zetten vet)

Het gebrekkig onderwijssysteem in Oezbekistan zal er voor zorgen dat de derde verzoekende partij onmogelijk de opleiding in het land van herkomst zal kunnen verderzetten.

Het recht op onderwijs is overeenkomstig artikel 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind een fundamenteel kinderrecht. Artikel 29 van hetzelfde Verdrag waarborgt kwaliteitsvol onderwijs. Dit betekent dat in alle maatregelen en organisatie van het onderwijs het belang van het kind centraal moet staan.

Dergelijke garanties kunnen niet gegeven worden als de verzoekende partijen van de ene dag op de andere dag zou moeten terugkeren naar het land van herkomst.

Ten overvloede verwijzen de verzoekende partijen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 30 september 2008, n ° 16846 waarbij de onderbreking van een schooljaar, in het kader van een procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid, aanzien werd als een moeilijk ernstig te herstellen nadeel.

“Le Conseil considère que l'interruption d'une année scolaire constitue pour des jeunes en âge d'école un préjudice grave difficilement réparable, particulièrement alors que, comme en l'espèce, leurs résultats scolaires sont bons et que le système éducatif du pays où ils risquent d'être envoyés est différent et dans une langue différente (cf. CE arrêt n° 156.424 du 15 mars 2006 dans l'affaire A. 170.989/26.331).

(stuk 11, arrest CCE 30 september 2008 n ° 16846)

Dit arrest kan naar analogie worden toegepast.

De werkmethode die de verwerende partij hier heeft toegepast schendt het principe van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht. Het kan niet dat de scholing van R. en A. door de beslissing van de verwerende partij op een helling zal komen te staan. De hierboven vermelde rechtsregels worden zonder meer geschonden.”

4.2.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekers nalaten toe te lichten op welke wijze de thans bestreden beslissingen artikel 22bis van de Grondwet zouden schenden. Het middel is op dit punt dan ook niet-ontvankelijk.

4.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, verwijst de Raad uitdrukkelijk naar en herneemt hij dus hetgeen hieromtrent werd uiteengezet onder punt 4.1.2. Hieraan wordt nog toegevoegd dat ook artikel 8 van het EVRM als dusdanig geen plicht tot uitdrukkelijke motivering behelst.

Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.2.3. Ook voor een toelichting bij de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, kan worden verwezen naar de desbetreffende paragrafen van punt 4.1.3.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden te dezen onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, artikel 24 van de Grondwet, het recht op onderwijs zoals voorzien in artikel 2 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het EVRM en de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet.

4.2.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekers een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissingen dit hebben geschonden.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven

dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel

primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat het voorgehouden gezinsleven betreft, stelt de Raad vast dat dit gezinsleven niet concreet wordt toegelicht. In de mate dat de verzoekers zouden doelen op het gezin dat zij samen met hun minderjarige kinderen vormen, dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde zich blijkens de stukken van het administratief dossier op het standpunt heeft gesteld dat het hele gezin het grondgebied dient te verlaten en dat hij heeft vastgesteld dat er geen andere familieleden zijn in België.

In dit licht dient te worden aangestipt het door de verzoekers niet nader toegelichte gezins- en familiaal niet verbroken wordt door de thans bestreden beslissingen die inderdaad aan het hele gezin een terugkeerverplichting opleggen. De verzoekers tonen verder op geen enkele wijze aan dat zij hun gezinsleven niet zouden kunnen verder zetten elders, bijvoorbeeld in Oezbekistan dat voor hen beiden hun land van herkomst is.

Een schending van het gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is dan ook niet aangetoond.

Voor wat betreft het voorgehouden privéleven merkt de Raad op dat de persberichten die bij het verzoekschrift worden gevoegd niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst en dat loutere beweringen van integratie en het hebben van een uitgebreide vrienden- en kennissenkring niet volstaan. Het voorgesteld privéleven werd bovendien ontwikkeld in onregelmatig verblijf. De verzoekers houden ten onrechte voor dat zij gedurende een lange periode wettig in België hebben verbleven, nu uit de voorliggende gegevens blijkt dat zij enkel gedurende een korte periode van de behandeling van hun eerste asielaanvraag konden terugvallen op een wettig verblijf en de verzoekers reeds sinds februari 2011 niet meer wettig verblijven. Uit een dergelijk onregelmatig verblijf kunnen in principe geen rechten worden geput. Dienaangaande kan verwezen worden naar het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). Naar analogie met deze zaak hebben de verzoekers *in casu* nooit een definitieve toelating gekregen om in België te verblijven. De verzoekers wisten van meet af aan dat hun verblijf in België precair was, zij kregen overigens in maart 2011 reeds het bevel om het grondgebied te verlaten. Noch het administratief dossier noch het verzoekschrift bevatten elementen waaruit zou blijken dat er sprake is een wanverhouding tussen de belangen van verzoekers enerzijds die erin bestaan te willen blijven vertoeven in het land waar zij sedert 2010 aanwezig zijn, waar diverse aanvragen om verblijfsmachtiging ingediend op grond van artikel 9ter en 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werden verklaard, en het anderzijds door de bestreden beslissingen beschermde algemeen belang van respect voor de binnenkomst- en verblijfsreglementering.

In hogervermeld arrest van het EHRM werd geoordeeld dat bij het afwegen van de legitieme doelstelling, namelijk de handhaving van een effectieve migratiecontrole, niet kan worden gesteld dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in het privéleven van de betrokkene uitmaakt ondanks het uitgebreide privéleven dat zij gedurende al die jaren in de betrokken lidstaat had ontwikkeld. Gelet op de specifieke omstandigheden van de zaak blijkt dan ook niet dat er op de gemachtigde enige uit artikel 8 van het EVRM afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoekers op het grondgebied toe te laten.

In casu dient er bovendien, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekers voorhouden, geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM te gebeuren. De bestreden beslissingen betreffen immers geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

4.2.3.2. De verzoekers verwijzen verder naar het recht op onderwijs zoals gegarandeerd in artikel 24 van de Grondwet en artikel 2 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het EVRM. Zij betogen dat de garanties voor een recht op onderwijs voor hun minderjarige kinderen niet meer verwezenlijkt kunnen worden indien zij dienen terug te keren naar hun land van herkomst. Zij stellen tevens dat geen rekening zou zijn gehouden met de belangen van hun kinderen, zoals artikel 74/13 van de vreemdelingenwet het nochtans voorschrijft.

De Raad stelt evenwel vast dat de gemachtigde wel degelijk voorafgaand aan het treffen van de thans bestreden bevelen het hoger belang en de scholing van de betrokken minderjarige kinderen in rekening heeft genomen. In de hoger reeds geciteerde synthesesnota van 3 maart 2014 stelt het bevoegde bestuur zich hieromtrent op het volgende standpunt, hierbij uitdrukkelijk verwijzend naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet:

"1) Hoger belang van de kinderen

(...)

Scholing is fundamenteel en grondwettelijk recht, art. 24§3 G.W.)" Er wordt echter niet aangetoond dat de scholing bij een terugkeer niet quasi onmiddellijk kan worden verdergezet in het herkomstland, opdat er geen onderbreking van het schooljaar zou zijn. Bovendien vergt die scholing klaarblijkelijk geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn. De betrokkenen wisten dat de scholing van hun kinderen in België mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen in afwachting van een definitieve beslissing in het kader van asielprocedures. De betrokkenen hebben hun verblijf proberen rekken door verschillende procedures op te starten, 2 asielprocedures, 5 procedures 9 ter en 2 procedures 9 bis. De schade waarop de betrokkenen zich beroepen, hebben ze enkel aan zichzelf te wijten door zich te vestigen in illegaal verblijf ondanks alle weigeringsbeslissingen en alle bevelen om het grondgebied te verlaten, die al aan hen betekend werden. Het feit dat hun kinderen in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontnomen. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt hun uiterst preciaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringen die al aan hen betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze preciaire situatie. Uit een dergelijk verblijf kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van hun verblijfsituatie. Het is in het belang van de minderjarige kinderen dat zij hun ouders vergezellen op het moment dat die gevolg geven aan de verplichting om België te verlaten."

De Raad stelt vast dat verzoekers niet betogen dat er in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen, doch enkel dat het onmenselijk zou zijn hen, na hun jarenlange verblijf in België waar de kinderen lessen volgden in het Nederlands, gedwongen terug te repatriëren naar het land van hun herkomst waar de mogelijkheden tot studeren ondermaats zouden zijn. Evenwel dient te worden opgemerkt dat de huidige bevelen om het grondgebied te verlaten geenszins een gedwongen repatriëring naar het land van herkomst inhouden.

Daargelaten de vraag of uit artikel 24 van de Grondwet en artikel 2 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het EVRM een zeker non-refoulementverbod kan worden afgeleid, benadrukt de Raad voorts dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 136 e.v.). Uit het recht op onderwijs kan in beginsel geen verblijfsrecht worden geput. Het recht op onderwijs bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast. (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.)

Bovendien wijst de Raad er op dat het recht op onderwijs er niet toe strekt om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren, evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Een schending van artikel 24 van de Grondwet of van artikel 2 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.3.3. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals hierboven reeds aangehaald omvat deze bepaling geen uitdrukkelijke motiveringsplicht. Wel kan de Raad als annulatierechter nagaan of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen.

De Raad dient er wel op te wijzen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geenszins voorschrijft dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te worden gehouden met de mate van integratie in België of met het privéleven dat aldaar zou zijn ontwikkeld. Dienvolgens kan dit onderdeel van het middel enkel dienstig worden betrokken op de kritiek dat geen rekening zou zijn gehouden met het gezinsleven, het hoger belang van de kinderen en de gezondheidstoestand.

Uit hetgeen voorafgaat en uit de bespreking van het eerste middel blijkt reeds dat de gemachtigde voorafgaand aan het treffen van de thans bestreden bevelen, wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van de minderjarige kinderen en met de gezondheidstoestand van de jongste zoon. De verzoekers tonen niet aan dat de beoordeling in de synthesenota van 3 maart 2014 gebrekkig of niet actueel zou zijn.

De Raad merkt verder op dat tevens rekening werd gehouden met het gezinsleven van de verzoekers, de synthesenota van 3 maart 2014 vermeldt in dit kader het volgende:

“gezin- en familieleven: het hele gezin dient België te verlaten; voor zover bekend geen andere familieleden in België, wel familie in het herkomstland”.

De verzoekers kunnen dan ook niet voorhouden dat geen rekening zou zijn gehouden met hun gezinsleven. Het blijkt inderdaad dat op het hele gezin van de verzoekers een terugkeerverplichting rust.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

4.2.3.4. Uit het voorgaande blijkt niet dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

Aldus wordt een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet niet aangetoond.

4.2.3.5. Samenvattend kan worden vastgesteld dat de verzoekers niet aannemelijk maken dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De verzoekers brengen geen concrete elementen aan waaraan de gemachtigde ten onrechte zou zijn voorbij gegaan zodat geen onzorgvuldigheid in de besluitvorming wordt aangetoond. De schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, in het licht van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM, artikel 24 van de Grondwet en artikel 2 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het EVRM, kan niet worden aangenomen.

4.3. Daar de gemachtigde *in casu*, nu niet blijkt dat meer voordelige bepalingen uit een internationaal verdrag zouden spelen en gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid, kunnen de verzoekers niet dienstig verwijzen naar het redelijkheidsbeginsel of het billijkheidsbeginsel. De Raad herhaalt verder nogmaals dat hij enkel de rechtmatigheid van de hem voorgelegde beslissingen kan toetsen en dat het hem niet toekomt te beoordelen of een administratieve beslissing billijk is (cf. RvS 15 december 2008, nr. 188.772).

4.4. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.3. In een derde middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest.

Zij lichten het middel als volgt toe:

“Tegen de weigeringsbeslissing aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13, stuk 1 en stuk 2) staat uitsluitend een annulatieberoep open (en dus in beginsel ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gezien artikel 39/82 van Vreemdelingenwet) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beroepen zijn evenwel niet opschortend.

Bijgevolg voldoet huidige procedure niet aan de voorwaarden van artikel 13 van het E.V.R.M. en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Immers, overeenkomstig artikel 13 E.V.R.M. dient “een ieder wiens rechten of vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie”.

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt verder:

“eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheden zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de personen die een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanklaagt, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh – Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 3 en 13 E.V.R.M., een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens definieert het daadwerkelijk rechtsmiddel in die context in die zin, m.n. dat het een automatische schorsing van de in het geding zijnde maatregel veronderstelt, alsook een volledig onderzoek ex nunc van de verdedigbare grieven.

Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de personen die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

De verzoekende partijen herinneren in die zin ook aan een recent arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij bovenstaande principes werden bevestigd aangaande de mogelijkheden in het interne Belgische recht omtrent het annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het betrof inzake eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het Hof is van mening dat het gebrek aan schorsend effect gedurende de annulatieprocedure niet kan worden gecompenseerd door het feit dat om daadwerkelijk een schorsend en volledig onderzoek van zijn beroep te kunnen krijgen, de verzoekende partij mogelijks tot drie verschillende beroepen moet instellen.

Dit gelet op het feit dat de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid slechts in aanmerking wordt genomen indien aan drie cumulatieve voorwaarden is voldaan, waarbij overeenkomstig de geldende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan één van deze voorwaarden slechts is voldaan wanneer een verwijderingsmaatregel imminent wordt.

“§103. Selon la Cour, si une telle construction peut en théorie se révéler efficace, en pratique, elle est difficilement opérationnelle et est trop complexe pour remplir les exigences découlant de l'article 13 combiné avec l'article 3 de disponibilité et d'accessibilité des recours en droit comme en pratique (...). Elle note en outre que si, dans l'hypothèse précitée (voir paragraphe 102 in fine), l'étranger ne retire pas son recours en annulation initial et ne le réintroduit pas, cette fois accompagné d'une demande de suspension ordinaire, le système préconisé par le Gouvernement peut mener à des situations dans lesquelles l'étranger n'est en fait protégé par un recours à effet suspensif ni durant la procédure contre l'ordre d'expulsion ni face à l'imminence d'un éloignement. C'est cette situation qui s'est produite en l'espèce, alors même que la requérante était conseillée par un avocat spécialisé. Eu égard à l'importance du droit protégé par l'article 3 et au caractère irréversible d'un éloignement, une telle situation est incompatible avec les exigences desdites dispositions de la Convention (...)

§105. La Cour n'estime pas nécessaire de se prononcer sur la possibilité qu'avait la requérante de saisir le juge judiciaire des référés (...). Il lui suffit de constater que ce recours n'est pas non plus suspensif de plein droit de l'exécution de la mesure d'éloignement et qu'il ne remplit donc pas non plus les exigences requises par l'article 13 de la Convention combiné avec l'article 3 (...)

“§106. Au vu de l'analyse du système belge qui précède, la Cour conclut que la requérante n'a pas disposé d'un recours effectif, dans le sens d'un recours à la fois suspensif de plein droit et permettant un examen effectif des moyens tirés de la violation de l'article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention. »

(EHRM, Josef v. Belgium, no. 70055/10 dd. 27 februari 2014)

Het feit dat een annulatieberoep kan worden aangevuld met een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid impliceert geen daadwerkelijk rechtsmiddel. Immers, bij een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hangt de schorsende werking af van een aantal verschillende voorwaarden, waaronder het feit dat men de uiterst dringende noodzakelijkheid kan aantonen, wat in de praktijk slechts aanvaard wordt wanneer de verzoeker wordt gevangengehouden met het oog op zijn uitzetting. Een andere criteria waaraan het beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te voldoen is het “ernstig te herstellen nadeel”.

Steeds worden verzoekschriften bij uiterst dringende noodzakelijkheid afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellende dat er niet voldaan is aan het bewijs van het moeilijk te herstellen nadeel, gezien de betrokkene niet kan bewijzen dat de “wantoestanden” die in de internationale rapporten beschreven staan ook op hem betrekking zullen hebben.

Het bewijs van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gaat niet over de beoordeling ten gronde van de aangevoerde middelen in het verzoekschrift, maar enkel over de controle of deze ernstig zijn en of de uitvoering van de maatregel alvorens een uitspraak te hebben over de nietigverklaringsprocedure een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij teweeg brengt.

De beroepsmogelijkheid die op heden bestaat, namelijk het annulatieberoep, is geen daadwerkelijk rechtsmiddel, hetgeen ook werd bevestigd in het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Josef v. Belgium. Bijgevolg wordt artikel 13 E.V.R.M. geschonden.

Betreffende de praktische toegankelijkheid van de beroepen dient er bovendien op gewezen te worden dat, om een schorsende werking en een volledig onderzoek van zijn beroep te verkrijgen, de betrokkene mogelijk tot drie verschillende beroepen moet instellen, wat op zijn minst duidelijk complexer is dan wanneer hij zich had kunnen beperken tot slechts één schorsende procedure van rechtswege en met volle rechtsmacht.

In casu is het ook noodzakelijk te wijzen op een recent arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 (nr. 1/2014). Hoewel het Hof hier oordeelde over de daadwerkelijkheid van het beroep inzake beslissingen die werden genomen op grond van artikel 57/6/1 inzake asielaanvragen die worden ingediend door een onderdaan van een “veilig land” van herkomst of van een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, blijkt duidelijk dat de verzoekende partij zich in een parallelle juridische situatie bevindt en geen adequaat rechtsmiddel heeft.

In haar arrest dd. 16 januari 2014 (nr. 1/2014) maakt het Grondwettelijk Hof onder meer volgende overwegingen:

B.4.1. Het enige middel is met name afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna : het Handvest) en met artikel 39 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna : de Procedurerichtlijn).

De verzoekende partijen verwijten de bestreden bepalingen de uit een als veilig beschouwd land afkomstige asielsezoekers op discriminerende wijze het recht te ontzeggen op een daadwerkelijk beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal om hun asielaanvraag te verwerpen en om te weigeren hun de subsidiaire bescherming toe te kennen.

(...)

B.5.1. Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

B.5.2. Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een « aandachtige », « volledige » en « strikte » controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

B.6.1. Het instellen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, van het annulatieberoep dat bij artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 openstaat tegen de beslissing tot niet-inoverwegingneming die de Commissaris-generaal heeft genomen aangaande een aanvraag tot het verkrijgen van asiel en van de subsidiaire bescherming ingediend door een persoon afkomstig uit een land opgenomen in de lijst van veilige landen die is vastgesteld door de Koning, schorst de beslissing van de Commissaris-generaal niet.

B.6.2. Het annulatieberoep impliceert overigens een onderzoek van de wettigheid van de beslissing van de Commissaris-generaal op grond van de elementen waarvan die overheid kennis had op het ogenblik dat zij uitspraak deed. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, wanneer hij dat onderzoek uitvoert, derhalve niet ertoe gehouden de eventuele nieuwe bewijselementen die de verzoeker hem voorlegt, in overweging te nemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenmin ertoe gehouden om, teneinde de wettigheidstoetsing uit te voeren, de actuele situatie van de verzoeker te onderzoeken, met andere woorden op het ogenblik dat hij uitspraak doet, ten opzichte van de situatie die gold in zijn land van herkomst.

B.6.3. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het annulatieberoep dat overeenkomstig artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 kan worden ingesteld tegen een beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag tot het verkrijgen van asiel of van de subsidiaire bescherming, geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.7. Om na te gaan of die bepaling is geschonden, dient evenwel rekening te worden gehouden met alle beroepen waarover de verzoekers beschikken, met inbegrip van de beroepen die het mogelijk maken zich te verzetten tegen de tenuitvoerlegging van een maatregel tot verwijdering naar een land waar, luidens de grief die zij aanvoeren, een risico bestaat dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te hunnen aanzien zou kunnen worden geschonden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers herhaaldelijk geoordeeld dat « het geheel van de door het interne recht geboden beroepen kan voldoen aan de vereisten van artikel 13, zelfs wanneer geen enkele daarvan op zich daaraan helemaal beantwoordt » (zie met name EHRM, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 75; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 53; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 99).

B.8.1. Wanneer de tenuitvoerlegging van de maatregel tot verwijdering van het grondgebied imminent is, kan de asielzoeker die het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot niet-inoverwegingneming van zijn aanvraag, tegen de verwijderingsmaatregel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid instellen overeenkomstig artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980. Krachtens artikel 39/83 van dezelfde wet kan de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel pas op zijn vroegst plaatshebben vijf dagen na de kennisgeving van de maatregel, zonder dat die termijn minder dan drie werkdagen mag bedragen. Wanneer de vreemdeling reeds een gewone vordering tot schorsing had ingesteld en de uitvoering van de verwijderingsmaatregel imminent wordt, kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen, verzoeken dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo snel mogelijk uitspraak doet. Na ontvangst van dat verzoek kan niet meer worden overgegaan tot de gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel (artikelen 39/84 en 39/85 van dezelfde wet).

B.8.2. Bij meerdere arresten gewezen in algemene vergadering op 17 februari 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat, opdat die vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig de vereisten van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens zou zijn, de bepalingen van de wet van 15 december 1980 in die zin moesten worden geïnterpreteerd dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die binnen de termijn van vijf dagen na de kennisgeving van de verwijderingsmaatregel is ingesteld, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel van rechtswege opschort totdat de Raad zich uitsprekt. Bij dezelfde arresten heeft de Raad eveneens geoordeeld dat het beroep, ingesteld buiten de opschortende termijn van vijf dagen, maar binnen de termijn bepaald in artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 om een annulatieberoep in te stellen, namelijk 30 dagen, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, eveneens van rechtswege opschort (RVV, 17 februari 2011, arresten nrs. 56.201 tot 56.205, 56.207 en 56.208).

B.8.3. Die uitbreiding van de schorsende werking van het instellen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vloeit evenwel niet voort uit een wetswijziging, maar wel uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de verzoekers, ondanks het gezag van die arresten, niet de waarborg kunnen hebben dat de administratie van de Dienst Vreemdelingenzaken haar praktijk in alle omstandigheden aan die rechtspraak heeft aangepast. In dat opzicht dient eraan te worden herinnerd dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk heeft verklaard dat « de vereisten van artikel 13, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag » (EHRM, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 83; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66). Het heeft eveneens gepreciseerd dat « de daadwerkelijkheid [van het beroep] vereisten inhoudt inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de beroepen, zowel in rechte als in de praktijk » (EHRM, 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, § 150; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 90).

B.8.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beslist overigens enkel tot de schorsing van de verwijderingsmaatregel onder de drievoudige voorwaarde dat de verzoekende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid van de situatie aantoonst, dat zij minstens een ernstig vernietigingsmiddel aanvoert en dat zij een risico van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bewijst.

Het ernstige middel moet de vernietiging van de betwiste handeling kunnen verantwoorden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat in die context met andere woorden in beginsel over tot een duidelijke controle van de wettigheid van de verwijderingsbeslissing, controle die hem niet ertoe verplicht om, op het ogenblik dat hij uitspraak doet, rekening te houden met de nieuwe elementen die de verzoeker zou kunnen voorleggen of met de actuele situatie van die laatstgenoemde wat betreft de eventuele ontwikkeling van de situatie in zijn land van herkomst.

B.8.5. De Ministerraad geeft aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, op het ogenblik dat hij bij uiterst dringende noodzakelijkheid uitspraak doet, rekening kan houden met nieuwe elementen om het risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bij verwijdering naar het land van herkomst van de aanvrager, te evalueren. Er zij opnieuw opgemerkt dat die praktijk zou voortvloeien uit een zekere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat de verzoekers dus geenszins de waarborg hebben dat de nieuwe bewijselementen of de ontwikkeling van de situatie in overweging zullen worden genomen door de Raad. Artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980, dat bepaalt dat de annulatieberoepen worden ingediend volgens de modaliteiten bepaald in artikel 39/69, dat betrekking heeft op de beroepen met volle rechtsmacht inzake asiel, geeft immers uitdrukkelijk aan dat de bepalingen van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, die betrekking hebben op het aanvoeren van nieuwe elementen, niet van toepassing zijn op de annulatieberoepen. Evenzo is artikel 39/76, § 1, tweede lid, van dezelfde wet, dat preciseert onder

welke voorwaarden de nieuwe elementen worden onderzocht door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die in het contentieux met volle rechtsmacht zitting heeft, niet van toepassing op de Raad wanneer hij de annulatieberoepen onderzoekt.

B.8.6. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Bijgevolg ontzegt artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 de asielzoekers die uit een veilig land afkomstig zijn en wier aanvraag het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot niet-inoverwegingneming, daadwerkelijke rechtshulp in de zin van die bepaling.

B.9.1. Artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 voert dus een verschil in behandeling in, ten aanzien van het recht op een daadwerkelijk beroep tegen een beslissing tot verwerping van de asielaanvraag en tot weigering om de subsidiaire bescherming toe te kennen, tussen de daarin beoogde asielzoekers en de andere asielzoekers die, tegen de beslissing tot verwerping van hun aanvraag, een schorsend beroep kunnen instellen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die, om daarvan kennis te nemen, over een bevoegdheid met volle rechtsmacht beschikt.

B.9.2. Het Hof moet nagaan of dat verschil in behandeling redelijk verantwoord is, hetgeen inhoudt dat het berust op een objectief en relevant criterium en het evenredig is met het nagestreefte doel.

B.10.1. Het verschil in behandeling berust op het criterium van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit heeft of, wanneer hij staatloos is, van het land waarin hij zijn gewoonlijke verblijfplaats had alvorens op het grondgebied aan te komen. Dat criterium is objectief.

B.10.2. Artikel 23, lid 4, van de Procedurerichtlijn bepaalt :

« De lidstaten kunnen voorts bepalen dat een behandelingsprocedure overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen in hoofdstuk II voorrang krijgt of wordt versneld indien :

[...]

c) het asielverzoek als ongegrond wordt beschouwd :

i) omdat de asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst in de zin van de artikelen 29, 30 en 31 van deze richtlijn, of

ii) omdat een land dat geen lidstaat is als veilig derde land voor de asielzoeker wordt beschouwd, onverminderd artikel 28, lid 1, of

[...] ».

B.10.3. Uit die mogelijkheid vloeit voort dat « de nationaliteit van de verzoeker een factor is die in aanmerking kan worden genomen als rechtvaardigingsgrond voor de behandeling bij voorrang of de versnelde behandeling van een asielverzoek » (HvJ, 31 januari 2013, C-175/11, H.I.D. en B.A., punt 73).

B.10.4. Hieruit vloeit evenwel niet voort dat, door te voorzien in een behandeling bij voorrang of een versnelde behandeling van de asielaanvragen ingediend door personen afkomstig uit bepaalde als veilig beschouwde landen, de lidstaten die asielzoekers de « fundamentele waarborgen » zouden kunnen ontzeggen die zijn ingevoerd door de Procedurerichtlijn of door de « basisbeginselen » van het Europees recht.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft immers geoordeeld :

« Niettemin moet worden gepreciseerd dat, om discriminatie te vermijden tussen de verzoeken van asielzoekers van een welbepaald derde land die bij voorrang worden behandeld en die van staatsburgers van andere derde landen die volgens de gewone procedure worden behandeld, deze procedure bij voorrang de asielzoekers van de eerste categorie niet de waarborgen mag ontzeggen van artikel 23 van richtlijn 2005/85, die voor alle soorten procedures gelden » (ibid., punt 74).

B.10.5. Het recht op een daadwerkelijk beroep, gewaarborgd bij artikel 47 van het Handvest en bij artikel 39 van de Procedurerichtlijn, aangehaald in B.4.3 en B.4.4, behoort tot de « basisbeginselen » en de « fundamentele waarborgen » die zijn ingevoerd bij de richtlijn.

In dat opzicht heeft het Hof van Justitie geoordeeld :

« Bijgevolg zijn de beslissingen waartegen de asielzoeker overeenkomstig artikel 39, lid 1, van richtlijn 2005/85 beroep moet kunnen instellen, de beslissingen die een afwijzing van het asielverzoek inhouden om redenen ten gronde of, in voorkomende gevallen, om formele of procedurele redenen die een beslissing ten gronde uitsluiten » (HvJ, 28 juli 2011, C-69/10, Samba Diouf, punt 42).

B.10.6. De beslissing tot niet-inoverwegingneming van de asielaanvraag die is ingediend door een uit een veilig land afkomstige asielzoeker houdt effectief de verwerping van de asielaanvraag in en valt bijgevolg onder de categorie van beslissingen waartegen een daadwerkelijk beroep moet openstaan.

B.10.7. Het recht op een daadwerkelijk beroep erkend bij artikel 47 van het Handvest moet, met toepassing van artikel 52, lid 3, ervan, worden gedefinieerd met verwijzing naar de betekenis en de draagwijdte die het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eraan geeft. Het veronderstelt bijgevolg eveneens dat het beroep schorsend is en een strikt en volledig onderzoek van de grieven van de verzoekers door een autoriteit met een bevoegdheid met volle rechtsmacht mogelijk maakt.

Het recht op een daadwerkelijk beroep zoals gewaarborgd in het asielcontentieux bij artikel 39 van de voormelde richtlijn is overigens niet van toepassing op de maatregel tot verwijdering van het

grondgebied, maar wel op de beslissing tot verwerping van de asielaanvraag. Hieruit vloeit voort dat het een onderzoek veronderstelt, niet alleen van de grief afgeleid uit het risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in geval van uitzetting van de verzoeker naar een land waar dat risico bestaat, maar eveneens van de grieven afgeleid uit de schending van de bepalingen met betrekking tot de toekenning van de status van vluchteling of van de subsidiaire bescherming.

B.11. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het verschil in behandeling, ten aanzien van de mogelijkheid om een daadwerkelijk beroep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure, onder asielzoekers naargelang zij al dan niet afkomstig zijn uit een veilig land, berust op een criterium dat niet wordt toegestaan door de Procedurerichtlijn en dat derhalve niet relevant is.

B.12. Ten slotte dient te worden opgemerkt dat de maatregel die het enkel mogelijk maakt een annulatieberoep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure voor de categorie van uit een veilig land afkomstige asielzoekers, in elk geval niet evenredig is met het doel van snelheid, omschreven in B.2.1, waarnaar de wetgever streeft. Immers, dat doel zou kunnen worden bereikt door, in die hypothese, de termijnen voor het instellen van het beroep met volle rechtsmacht in te korten, waarin de wet overigens reeds voorziet voor andere gevallen.

B.13. Het enige middel is gegrond. Artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 dient te worden vernietigd.” (Arrest Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 – arrest nr. 1/2014, eigen onderlijning, de verzoekende partij zet vet)

Door slechts te voorzien in een mogelijkheid om een annulatieberoep in te dienen beschikken de verzoekende partijen niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel. Dat deze procedure niet voldoet aan art. 13 EVRM werd recent bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak *Josef v. België*. De hierboven vermelde wetbepalingen zijn dan ook zonder meer geschonden.

Ten overvloede verwijzen de verzoekende partijen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 31 januari 2014 (stuk 12, nr. 118 156 in de zaak RvV 145 663/II). Het betrof een Iraanse vluchteling die bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging had gevorderd van de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Opdat een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bevolen is noodzakelijk dat aan drie cumulatieve voorwaarden wordt voldaan. De tweede voorwaarde bestaat erin dat er ernstige middelen dienen aangevoerd te worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vindt het middel genomen uit het feit dat een verzoek in uiterst dringende noodzakelijkheid geen adequaat rechtsmiddel is, ernstig.”

De Raad stelt vast dat de verzoekers in hun derde middel aangeven van oordeel te zijn dat zij niet beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen de bestreden beslissingen, doch hiermee tonen zij niet aan dat de bestreden beslissingen werden genomen met miskenning van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht (cf. artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet). De kritiek van de verzoekers laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn aangetast door onwettigheid zodat deze kritiek hoe dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden.

De kritiek van de verzoekers is een loutere wetskritiek, waarover de Raad zich echter niet kan uitspreken.

Het derde middel is onontvankelijk.

5. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE